

Indignation, Passivitet eller Engagemang

Under innevarande år fortsätter vi att reflektera i Taizé över vägen "till en ny solidaritet", vilket framfördes i Berlin av Broder Alois. De senaste månaderna har en arbetsgrupp inbjudit unga människor att reflektera över ämnet: "Indignation, passivitet eller engagemang – de ungas plats i dagens samhälle." I samma stil uppmuntrar ungdomar i detta nummer till konkreta engagemang för andra, i samhället och i deras kristna församlingar. Insidorna i detta nummer ger oss ett porträtt av profeten Elia, en reflektion över Jesus som kastar ut köparna och säljarna från templet som ett exempel på "en fredsstiftares våld", och ett svar på frågan: "Måste en kristen alltid undvika våld?"

Murar finns, inte bara mellan folk och kontinenter, utan också nära oss, och till och med inuti människans hjärta. Tänk på alla fördomar mellan olika nationaliteter. Tänk på invandrarna, så nära oss, och ändå ofta så långt borta. (Broder Alois, Brev 2012: Mot en ny solidaritet)

Tom(Canada)

En av mina första dagar i Taizé tog Broder Alois en liten stund efter aftonbönen för att tala om invandrarernas öde i Europa. Jag, som själv hade arbetat den mesta tiden av de två föregående åren i den flyktingmottagning som finns i Toronto i Canada, blev rörd när jag fick höra priorn i Taizé bekräfta de svårigheter som folk får när de lämnar allt som är bekant för dem för att finna ett bättre liv någon annanstans.

Det blev också fort uppenbart för mig att Broder Alois budskap var angeläget att höra för pilgrimerna som samlats i Försoningskyrkan. Det har blivit en politisk norm i många västländer att baktala invandrare; framstående nationella ledare har nyligen gjort kommentarer som beskriver "misslyckandet" med multikulturen, eller beklagar närvaron av "för många utlänningar".

Min pilgrimsfärd till Taizé inspirerade mig att, med förnyad kraft, söka solidaritet bland de nyanlända i mitt hemland. Min bön är att de unga som kommer till Taizé, under detta året 2012, ska längta efter möten med andra i sin närhet, och sedan åka hem med avsikten att leva i toleransens och medkänslans tecken.

Låt oss försöka uppmärksamma de svagaste, dem som inte finner arbete ...

Jermer (Filippinerna)

Mitt land påverkas av många sociala orättvisor, och jag har själv erfarenhet av detta i det arbete jag nu har. I vår kommun arbetar vi med människor, som är offer för orättvisorna, särskilt med de mest marginaliserade. Där finns det många fattiga, och de behöver hjälp med bostäder och utbildning. Jag själv, som kommer från en ekonomiskt gynnad familj, hjälper våra marginaliserade bröder och systrar, genom min kommun, att till exempel bygga deras hus. I övrigt ordnar vi handledning för att ge dem goda studievänor. I Evangeliet läser jag att, eftersom jag är kristen, bör jag gå ut och hjälpa våra marginaliserade vänner. Jag blir ombedd att frambära ett glädjebud till de fattiga (Luk 4.18). Utbildning är inte bara för dem med pengar, utan den är till för alla. Och jag vill, i min tur, dela den övertygelsen en dag med mina egna barn.

Vår uppmärksamhet mot de fattigaste kan vi uttrycka genom socialt engagemang.

Benjamin (Austria)

För några år sedan flyttade jag från Österrike till Rumänien för att hjälpa tidigare gatubarn. Livet på vår socialbyrå är aldrig långtråkigt. För det mesta tar vi hand om unga vuxna, och det blir alltid högljutt. Dagen börjar med en liten bönestund i vårt kapell, och det är mycket rörande att höra hur människor, som nästan inte har någonting, kan vara tacksamma. Förbönerna tar lång tid, alla vill de säga något. Angelica börjar alltid sin bön med dessa ord: "Käre Gud, tack för att du tänt ljuset i mig"... Våra pedagoger arbetar tillsammans med frivilliga från Västeuropa, men också alltid med tidigare gatubarn som "assistenter".

Jag ser hur inte bara ungdomarna, men också de frivilliga får tillbaka mycket för sina insatser. De åker hem förändrade: mer erfarna, de vet vad de vill med livet, och de kan nu förstå problem som de inte mött förut.

På ett djupare plan är det en attityd av öppenhet mot alla

Armen (Armenien)

I 70-talets sovjetiska samhälle blev människor med handikapp och deras familjer isolerade och utestängda. För det mesta blev föräldrarna ensamma och utan hjälp inför detta lidande. Det var svårt att hitta någon som kunde vara med dem och dela svårigheterna. Idag har läget ändrats, även om det återstår mycket att göra för att integrera människor med handikapp och deras familjer i samhället. Jag arbetar som frivillig med en del av dem. Jag ser att de frivilligas engagemang kommer djupt inifrån. Jag tog detta som en stor gåva – att kunna arbeta med handikappade barn och ta hand om dem. Allt engagemang kräver en uppoffring vad gäller tiden, energin och hälsan, till hjälp för dem som behöver den. Men denna uppoffring blir belönad av den ovanliga känslan att vara nyttig för någon annan som verkligen behöver min hjälp. Många gånger är det handikappade barnets tacksamhet synlig i hans leende: jag tar emot det som en stor gåva. Känslan att kunna lysa upp dagen för ett av dessa barn är ett av de största glädjeämnena – när jag inser att min förmåga, som en generös gåva av Gud, kunde hjälpa någon vars egen förmåga på något sätt reducerats.

I mötet med fattigdom och orättvisa faller en del till föga för revolter och kan till och med frestas av blint våld. Våld kan inte vara ett sätt att förändra samhället på.

Elisa (Dominikanska republiken)

När jag tänker på situationen i det samhälle jag lever i så kan jag inte hjälpa att jag känner ilska, smärta och en sorts maktlöshet, för det känns som om jag inte kunde göra någonting; men samtidigt känner jag mig modig, tillräckligt modig för att drivas till handling och inte bara stå stilla, inte vara tyst och inte stå ensam och passivt betrakta situationen runt omkring mig.

Våld har aldrig ingått i den impuls jag känner i mitt inre; mitt hjärta har alltid sagt till mig att handla i kärlek. Man blir lätt överrumplad av en våldsimpuls eller så kan man bli frestad att slå dövörat till och strunta i all orättvisa, men Gud kallar oss alltid till kärlek. Jag svarar alltid med kärlek och även om jag inte alltid har kraft eller vilja att fortsätta med det, så vaknar i mig den bästa av Guds gåvor – min glädje. Jag kan alltid le mot dem som behöver lite uppmärksamhet, för den glädje jag har kommer från Gud, och detta ger mig kraft att börja om på nytt och handla kärleksfullt.

För att försöka förstå de bakomliggande orsakerna till de ungas upprördhet måste vi lyssna till dem.

Pito (Puerto Rico)

Min erfarenhet har färgats starkt av min åsikt att alla ska ha rätt till passande studier. Den regering vi har nu har försökt begränsa möjligheten att få studera på universitet genom att införa vissa regler och stifta lagar som gör det svårt för många att studera därför att det blivit dyrare. Ställd inför detta orättvisa beslut har jag genom mitt arbete med ungdomar försökt förmedla ett vittnesbörd fullt av sanning, kärlek, rättvisa och frihet: dessa kännetecken på Guds rike har blivit viktiga värderingar i vår strävan att uttrycka våra känslor, som går mot strömmen. I min pastorala verksamhet har jag aktivt deltagit i demonstrationer för att kräva samma möjligheter för alla som vill ha en normal utbildning. Tillsammans med mina ungdomar har jag planerat och organiserat böner och möten under vilka vi uppmuntrar alla till enhet och solidaritet i den akademiska världen. Jag anser att det är allas plikt och ansvar att delta i den fredliga kampen för rättvisa och för ett öppet samhälle.

**Några unga spanjorer som är involverade i rörelsen indignados i Madrid skrev till mig: "Allt kan hända om situationen inte blir bättre. Många människor är arbetslösa, de förlorar sina hem och sina grundläggande mänskliga rättigheter [...]"
(not 6)**

Marga (Spanien)

De senaste veckorna har varit mycket intressanta på grund av firandet av att "15-maj-rörelsen" blev ett år gammal. Det är ett år sen *indignados* började samlas i Madrid och hålla möten, organiserade workshops och arbetsgrupper. Jag deltog i ett möte som handlade om kooperativa projekt i vilka man söker finna sätt att leva enkelt, bara producera vad man behöver och leva ett sunt liv med biologiska produkter. Arbetslösa slår sig ihop och försöker hitta sätt att dela med varandra och med grannar och försöker hitta kortvariga eller långvariga jobb med hjälp av kooperativa nätverk.

Resten av denna artikel och andra artiklar kan man läsa på länken: http://www.taize.fr/sv_article13850.html. Om du vill reagera på något du läst eller berätta om dina egna erfarenheter eller ditt sökande i samband med Brev 2012: *Mot en ny solidaritet*, så kan du skriva till adressen: <echoes@taize.fr>.